

Рада, полудѣла отъ страхъ и отчаяне, отвори прозореца къмъ улицата и викаше съ високъ гласъ, за да привлѣче вниманието на минавачитѣ.

Тогавъ се чу гласътъ на камбанитѣ, които звѣнтѣхъ грѣмовито. Екливиятъ имъ звонъ цѣише въздуха. Огняновъ, както държеше пицова да го даде на противника си, тѣй и останя неподвиженъ. Въ това врѣме бързи стѣпки затропахъ извънъ и вратата съ трѣсъкъ се разтвори.

Влѣзохъ нѣколцина Клисурци, вѣоржени.

— Въстание се вдигна! да живѣй България! извикахъ тѣ.

— Дѣ се сбира народътъ? попита Огняновъ троснато.

— На крайщата, на Зли-Долъ, на Прѣсвета... Не се майте! И бунтовницитѣ излѣзохъ бързишката, като викахъ: „Да живѣй България!“ и пѣяхъ „Боятъ настава...“

А камбанитѣ звѣнтѣхъ бѣсно.

Огняновъ се обърна къмъ Кандова:

— Сега имамъ малко работа... Ако останя живъ щъ ти дамъ удовлетворение... За сега, дръжъ компания на госпожицата, за да се не плаши, и той излѣзе бързо на вѣнъ.

Рада, поразена отъ новата бѣда, падна на мендера безъ свѣсть. Госпожа Муратлийска, привлѣчена отъ вика ѝ, втурна се и зе да ѝ свѣстява.

Кандовъ се услушваше въ камбанитѣ, като чловѣкъ, който сънува. Послѣ се наведе и вдигна едно смачкано писмо, паднало отъ ржката на Огнянова. Той прочете слѣдѣющитѣ редове:

„Графче! Не е злѣ човѣкъ да си има приятели: Кандовчето ти не можешъ го купи съ торба злато. Знай, че той, докато бѣше тука, не оставяше нито часъ Рада Госпожина самичка: твоего вѣрно гълбче и невинно ангелче! Днесъ Кандовчето трѣгва за Клисура, че прие билетче отъ гълбчето — много му се стѣгала душата за тебе, та го вика да ѝ поутѣши... Да ти е честита